Jana Rečková
Bezpečná je smrt

Kdybych já byl zbojníkem u Robina Hooda,
to bych neměl nad hlavou střechu ani půdu.
Ach ty půdo, rodná hroudo, země věčně svěží -
co je tohle za šlendrián, když do rakve sněží?
Tobě houby záleží na těch, kdo tady leží!
(Z postorigovské sbírky Tyrani, koření světů
- údajný autor Boris Tyolc)

Robin klopýtal napůl zasypanou štolou za starým Tyolcem, neuvěřitelně těžký vozík s hadicemi, trubkami a náhradní vrtačkou za ním nebezpečně poskakoval, všude bylo tma a jen čelní reflektory vybíravě osvětlovaly hned tu, hned jinou část vlhkých stěn. Vězňové se brodili blátem, ze stropu na ně kapalo.

Odvodňovací skupina, nejhorší práce na Gervamy. A za co? Za pitomost. Zabil toho chlapíka, který na něj číhal s nožem. Byl to mnohonásobný vrah, prakticky profík, ale neměl si dovolovat na kapitána Pašeráků, to se nevyplácí. Potíž byla v tom, že tentokrát se pan Poggi nenamáhal s vytahováním svého člověka z bryndy, omezil se na manipulaci s počítačem, aby se trapná záležitost nedostala *do papírů,* a kývl na jeho přidělení k Odvodňování. Robin byl ještě rád, že Poggi, tady v táboře šéf *elity,* zastavil partu dozorců, kteří se na něj chystali - možná měli se zabitým atentátníkem kšefty a teď byli nahraní. No, tohle Poggi každopádně zvládl. Začínat u Odvodňování s polámanými žebry a kdoví čím ještě by bylo na pováženou.

"Počkej!" houkl na Tyolce. "Cos tam naložil za krámy?"

"Využívám vícerozměrný prostor," zaševelil Tyolc svým profesorským hláskem. Na svobodě se zabýval vědou na té úrovni, kde si chemie tyká s fyzikou a obě se stávají střídavě prostorovou geometrií z počítačové hry nebo pustou plání, kde se odehrávají zkoušky nevídaných zbraní hromadného ničení. I na Gervamy se Tyolc většinou skrýval ve virtuální realitě svých představ, což mu umožnilo přežít dvanáct let. Doma na Zemi asi ukradl nějaké bance pár milionů na pokusy. Pch. Kdyby mocní toho světa byli co k čemu, donesli by mu je na zlatém tácu a díky němu by se stali nejmocnějšími v obydleném vesmíru...

Tyolc se zastavil. "Budeme odčerpávat, hoď to sem!"

"Počkej," zašeptal Robin. Opatrně se blížil k černé jámě plné vody.

"Co blb..." Tyolc nedořekl. Černá hladina se zvlnila, vyboulila, vymrštila, a to už věděl, co to je, a věděl, že jsou oba mrtví. Uslyšel tupý náraz, vřískot mu spustil v uších symfonii dunivé bolesti, ale i clonou, která mu halila vědomí, vnímal mlaskavé zachrupání, úplně neznámý zvuk, a pak ticho.

"Krokodýl," promluvil blízko něj Robin. Kroutil hlavou, aby světlo reflektoru mířilo přesně na mršinu u jeho kolen. "Akorát že mrňavej, ale sílu měl."

"Cos to s ním provedl?" vypravil ze sebe Tyolc.

"Vykloubil jsem mu čelist. Musíš ho chytit tady a tady... Nedovolit mu sklapnout... Vidíš?"

"Radši ani ne," hlesl Tyolc a náhle pocítil celou tíhu svých skoro šedesáti let, což tady na Gervamy bylo sakra hodně, své bezzubosti a neschopnosti zabíjet. Ten mladík vedle něj měl instinkty zabijáka, být to chlap ze Země, dalo by se tipovat na genetickou manipulaci. Jenže na periferních planetách se tohle nenosí. Má od přírody postřeh na hranici lidských možností, rychlost, a taky to, čemu praděda truhlář říkal fortel... Náramně užitečný hoch!

"Nezabíjím pro radost," řekl Robin a oči za brejličkami se mu zaleskly. Nebo se tak blyštělo sklo, pocákané vodou. "Dokonce ani ty místní potvory... Neboj, nepřiděli ti maniaka. Tak pojď, budeme čerpat."

Na konci dvanáctihodinové pracovní doby už tvořili sehranou dvojici a Tyolc se začal cítit v pohodě, dokonce v duchu znovu probíral svůj léta hýčkaný a vylepšovaný tajný plán, tentokrát do něj ale zahrnul i mladého kapitána Pašeráků... Prostě to docela šlo, dokud se neprovrtali skrz ten zával.

Robin nastříkal sprej do nafukovací podpěry, poslechl si, jak bublavě tuhne, načež se protáhl do studeného prostoru, který objevili. Nešlo o žádné pokračování štoly, tohle byl úplný sál, ale když se vzpřímil a plynulým pohybem hlavy si posvítil kolem sebe, viděl, že je tu obsazeno. "Totálně obsazeno," zamumlal. "Tyolci, neomdlíš?"

Tyolc se s jeho pomocí vysoukal z otvoru, rozhlédl se. "Ne, mrtví mi nevadí. Víš, co mě ale děsí? Celé roky tady čistíme zasviněné doly a chystáme se k těžbě titanu... Nevytěžili jsme zatím ani gram. Nemáš pocit, že tohle už vůbec nejsou doly?"

"Je to pohřebiště," vyhrkl Robin. Najednou zjistil, že v Tyolcově svraštělé tváři nedokáže číst. Nebyl schopen odhadnout jeho myšlenky ani z držení těla, a řeč těla ovládal vždycky ze všech jazyků nejlépe. Tyolc se pohyboval někde, kam za ním nemohl. "Co s tím, profesore?" zeptal se pokorně.

"Mám hypotézu," pravil Tyolc a navyklým gestem jako by se obracel na plnou posluchárnu. "Kosmická záležitost... Hromadné hroby... Patrně jich objevíme víc. Určitě. Kdo byl na této planetě domácím pánem? Origové! Odešli na lepší a po sobě zanechali co? Mrtvé! Kašlali na titan, uměli si i bez něj vyrobit odolné slitiny! Na tuto bezvýznamnou planetu, pouhou přestupní stanici na své dlouhé cestě, však nezapomněli. A když se ujali vlády na Zemi, nahnali sem zločince. A nepohodlné lidi. A tak dál."

"Do hromadného hrobu," řekl Robin, utíraje si brýle. "Bude jim ale stačit jeho kapacita, až ovládnou celý obydlený vesmír? My jim vyčistíme a připravíme prostory, zanesené smetím, ale *bude to stačiti"*

"Sugestivní projev," pochválil ho Tyolc. "Na rozdíl ode mě nešišláš... A máš morbidní představivost. Už chápu jejich volbu místa! Obrovská vzdálenost, komplikace s dopravou, soudy daleko, úřady daleko, atmosféra děravá, bez skafandru se málem

neprojdeš, nevadí, vlastně tím lépe!"

Robin si sedl, jak mu náhle změkla kolena. "Začínám se bát. Tamti mrtví... A my... Tyolci, pověz mi, už se odtud, z tábora, někdo dostal?"

"Ne za mého působení," odpověděl Tyolc zamyšleně. "Ne, nikoho nepropustili. Nikoho."

Chovala se jako husa, teď už to věděla a nechápala, čím ji ten zatracenej Lippy tak zblbnul, že se s ním vydala na výlet na tuhle pitomou zastrčenou planetu, ráj turistů s extra letištěm pro soukromé lodě, kterých je na každém obydleném světě asi tak pět, z čehož jasně plyne, jaká je to supersnobárna. Jo, byl milej, vtipnej, sice starší, ale mezi námi děvčaty, mohl jí dát slušnou práci. Koho by bavilo dělat klepici u namátkové kontroly, i když vám kolos Dopravní bezpečnosti Spojených světů zaručuje dovolenou a při věrnosti taky penzi a plat je přece o chlup nad mizerným průměrem... Koho by bavilo vydělávat si na živobytí jako doplněk chytrého počítače! Lippy, Lippacon Braf, šéf pozemské pobočky Dopravní bezpečnosti, který se stal velkým šéfem, ačkoli nepatří k Origům, ten by jí mohl zařídit lepší zaměstnání... Byla docela ráda, že ji balí.

Jenomže nastala potíž s manželkou. Madam je dostihla i na pitomém Lamasca'l'bunu a nejspíš se s vítězným šklebem rozvalila na široké posteli v Lippyho ložnici a byla děsně spokojená, zatímco chudák A jen se plazila po kolenou tunely klimatizace a zoufale hledala nějaký východ... Konečně povolila mřížka v zatemněné místnosti, kde chlapík na otáčecí židli mačkal milióny tlačítek na kruhovém pultu. Byl slušnej, pustil ji ven.

Takže byla na svobodě a živá, ale skoro bez peněz - o běžné pozemské karty tady asi nebude dvakrát zájem. Sakra, co dál? Venku bylo zatraceně zima, však se tady život odehrává v interiérech a exotiku pustých skal potažených ledem a vycházejících měsíců nad ojíněnými plánětmi obstarávají video-okna. Maximálně se svezete pterobusem a nad propastmi se zamrzlým ohněm lanovkou. Ajen si přečetla prospekty, ale varianta s manželkou ji prostě nenapadla. Jako věštkyně nestojíš za psí štěk, holka.

Ta putyka asi nebyl nejlepší nápad, mastný pach soupeřil s kouřem nejhnusnějších cigaret vesmíru, špína stírala barvy, na flaškách nad barem se ani nedaly přečíst nápisy, zkrátka podnik *plivati na zem dovoleno,* kde nejluxusnějším materiálem je vikslajvant. Obecenstvo upatlané, nečesané, cenící černé zuby nebo bezzubé, začernalé dásně, hulákající otlemené narážky... Společenský oděv nutný, nejlépe tepláky, zbraně s sebou, pořádné kudle se nic nevyrovná, co, sousede?

Šla k baru, vzápětí se pro ni udělalo místo, objednala si kafe. Všichni na ni zírali.

"Holý kafe?" zeptal se barman. Vypadal čistší než hosté, možná to bylo tou pleší, na níž se špína neudržela.

"Co to je, holý?" hlesla. Pohledy se jí zabodávaly do zad a vůbec všude, až to pálilo.

"Bez lihu," vysvětlil barman.

Zoufale zapřemýšlela, proč je bez lihu holý. "A dá se pít?" vyhrkla a chlapi u stolů se rozchechtali.

"Jasně že ne," odvětil barman, nalil jí cosi z kávovaru a do toho cosi z flašky. Obojí mělo stejnou barvu. Nebo možná žádnou, barvy před ní halil kouř a špína.

Kafe se nedalo pít ani s lihem, ale bylo lepší držet se hrnku, mít něco v ruce. Pak přišly nabídky, ani ne moc agresivní, barman se projevil jako strážce mravnosti a pomáhal jí pleskat po dotěrných rukou, ovšem příslušník místní smetánky v zánovních teplácích ho odehnal jediným svraštěním obočí.

"Tvůj fešák tě vyrazil, co?" oslovil Ajen. "Dobře mu tak, já tě beru. Mám prachy, spoustu prachů, zeptej se koho chceš, Wessila každej zná."

"Nechci vydělat!" Zmocňoval se jí vztek. "Chci domů!"

"A kde to má být?" zeptal se.

"Na Zemi," řekla. Teď se zase začnou chechtat. No jasně.

"Orig?" štěkl ostře.

"Ale ne. To bych nebyla tady, ale tam," ukázala k oknu, kde za špinavým sklem zářila světla hotelu. Zvláštní, jak Origy nikde nemají rádi. Jenom my na Zemi je musíme milovat, když nám tak dobrotivě vládnou.

"Dobrý. Lístek stojí fůru prachů, tak se snaž," prohlásil místní bohatec. "Jdeme!" Chytil ji za paži a táhl ke dveřím. Pokoušela se vyprostit, ale nedávala do toho moc síly, protože vlastně nevěděla, co jiného podniknout. Její vztek přešel v apatii. Vybrat si jiného hosta? Měl by leda víc špíny za nehty a k tomu vši nebo co tady teď frčí.

V koutě, kde byly lavice nejhustěji obsazeny lidmi, jimž i bludičkovité světlo nad barem bylo příliš jasné, se zvedla štíhlá postava. Pevná ruka rozhrnula sedící muže a oni si to nechali líbit, dokonce ochotně poposedávali, aby se majitel pevné ruky mohl mezi nimi protáhnout. Mladík si stáhl pomačkaný kšilt umolousané čepice do čela, lehce se nahrbil, ale zdejší lidé, poučení nelehkým životem, sami odvraceli zrak, nechtěli ho vidět. Barman vzdychl. Kdyby si kluk sundal brejle, nikdo ho nepozná. Na co si hraje, na pašeráckou hrdost? Když po něm jde půlka všech složek Vesmírné policie, o hysterickém tažení Dopravní bezpečnosti nemluvě?

"To bude mazec," ulevil si polohlasně.

"Starej Wessil má venku gorily," přisvědčil jeden z hostů.

Barman na něj vrhl útrpný pohled. "Jo. Chudák Wessil. Nechci vidět jeho účet za doktora."

Zakopla o koleje. Koleje, přemítala otupěle, kde se tady vzaly koleje? Co to má být, paralelní svět nebo blbej sen, probudím se? Ozvaly se divné zvuky, rány, chroptění, náraz kovu o kov, jasně, o kolejnici, teď někdo zařval... Zvedla hlavu a otočila se, její únosce či zákazník ji na okamžik pustil, zastavil se a zíral. Zjistila, že členů jeho osobní stráže ubylo. Řídkou tmou se mihla pěst, noha, zaleskla se čepel, kdosi upadl, žuch... Centrum rvačky se přesunulo pod lampu na vysokém stožáru.

Původcem povyku byl jediný muž, ani ne moc velký, Ajen se zazdálo, že zahlédla brýle, no to snad ne, copak tady nevedou čočky? Zdálky to vypadalo, že útočník stojí na místě a jen nastavuje ruce a nohy a statní ochránci lamasca'l'bunského zbohatlíka si o ně sami působí vážná zranění, padají jeden přes druhého, chrčí a skučí.

Její dočasný držitel jí škubl paží. "Rychle!"

Vytrhla se mu a rozběhla se k lampě, přeskakujíc koleje a pražce a ležící těla. Obrýlený bojovník vzhlédl, připadlo jí, že na ni kývl. Zahoukal vlak, dojem halucinace zesílil. Vlak se blížil, slyšela povědomé nárazy, jak kodrcal přes spojení kolejnic.

Muž s brýlemi se rozmáchl nohou, měl nějaké hodně bytelné boty, málem jako od skafandru, křupla čísi kost, další strážce se svalil. "Sem!" zavolal neznámý.

Hnala se k němu, pražce se jí míhaly pod nohama, ještě chvíli a zamotá se mi hlava, ale už byla u něj, chytil ji kolem pasu, uvědomila si, že stojí v cestě vlaku, v tom momentě se však vznesla do výšky a kdosi ji vtáhl do kabiny, do normálního světa s jasným světlem a řídicím pultem, univerzálním vybavením všech dopravních prostředků.

"Máš průser, Pašeráku?" zajímal se klidný hlas strojvůdce.

"Spíš ty, kvůli nám," odvětil Ajenin zachránce. Teprve teď si ho mohla prohlédnout. Měl skutečně brýle s drátěnými obroučkami pokrytými měděnkou, skoro modré oči a nedbale ostříhané řídké vousy. V plandavé kombinéze vypadal hubeně, ale o jeho síle nebylo pochyb. Jak jen ji dokázal jednou rukou vytáhnout až nahoru na lokomotivu?

"Wessil bude držet hubu," řekl strojvůdce. "Taková ostuda! Jedinej chlapík mu zvalchoval stráž! Hele, co to děvče? Slečno, neomdlívejte, sakra!"

"Neomdlím," špitla, skládajíc se na bednu v koutě. "To jenom... Nalili mi do kafe líh, nejsem zvyklá."

"Přece ji nenechám Wessilovi," zasmál se obrýlený mladík. "Jak jste se dostala do nádražní putyky, krasavice? Turisti na nákladový nádraží moc nechodí!"

"Snad abyste se představil," zamumlala nejistě. "Ať vím, kdo mě zbavil toho frajera..."

Oba muži si vyměnili pohledy. "No co," řekl strojvůdce. "Tak se představ."

"Robin z Qin'omu, k vašim službám," uklonil se mladík. "Asi vám to nic neříká..."

"Snad abych se pokřižovala," odsekla. "Právě jsem se šíleně vyděsila! Jste slavnej."

"Vážně?" podivil se.

"Jo. Pracuju u Dopravní bezpečnosti. Vlastně... Já jenom zadávám do počítače náhodný operace a když se průběh kontroly zarazí, posílám lidi na letiště nebo volám na satelit... Občas nám to na obrazovku hodí i jména. Ne moc často." Zvedla hlavu, jestli jí rozumějí.

"A ten počítač mě pomlouvá?" zeptal se Robin. "Co povídá?"

"Že jste nebezpečnej Pašerák. Jeden z jejich kapitánů. Myslela jsem, že vás chytili s tou infrazvukovou bombou..."

"Bylo to tlumící zařízení," opravil ji. "Obrana. Bývalé kolonie mají spíš zájem o obranné než útočné zbraně."

"A sakra, uprchlej trestanec," řekla. "No, já jsem Ajen Quineová ze Země. Moc mě těší."

"Máme společnou cestu." Neobratně uchopil ruku, kterou mu podávala. Málem by ho dojala. Její tvář i tělo mluvily srozumitelně: Ajen Quineová měla na spravedlnost, zločin a trest vlastní názor a vězně na útěku si neošklivila, rozhodně ne ze zásady. Už na té lokomotivě, na krátké trati ke kosmodromu, usoudil, že je bezvadná, a nebylo to jen proto, že rok prakticky neviděl ženskou. A později, v kabině náklaďáku, pendlujícího mezi Lamasca'l'bunem a Kargeem, zjistil, že ty ostatní mu ani moc nechybějí.

Kryštof pajdal parčíkem, tu strašnou ocelově lesklou budovu nechal za zády a za zády nechával i vlastní krvavé stopy na zaprášeném, rozplizlém sněhu. Boty mu nevrátili, to nic, maličkost... Člověk vlastně nehty na nohou nepotřebuje, no ne? Jen kdyby to domů nebylo tak daleko, tak hrozně moc daleko. Doklady přijdou poštou, do ruky mu je nedali... A bez peněz a bez karty se do autobusu nebo metra neodváží. Kdo by to byl řekl, že používají tak staré metody! Jeden by čekal nějakou stimulaci mozkových center bolesti, a pak ho zavlečou do té bílé místnosti a tam mají jehly a kleště a... Zastavil se, aby potlačil nával na zvracení. Fakt v těch klecích po chodbě byly děti? Možná se mi to zdálo. To jen lidi toho napovídají o dětech, udávajících rodiče... Nemůžou je přece vyslýchat... Věznit... Ale měly ovázané hlavy a ruce!

Zakopl o vzpříčenou dlaždici pod sněhem, bolestí se mu zatmělo před očima, klesl na zem. Lidé se tvářili, že se tady válí nějaký ožrala, feťák, něco hnusného, na co se přece nebudou dívat. Pokoušejí se věřit, že Origové jsou v zásadě spravedliví, pochopitelně, kdo ví, co za hrůzu musí občan *(poddaný)* spáchat, aby s ním jednali takto tvrdě.

Nikdo netuší, že stačí například nepochopit jejich holografickou mapu, udělat maličkej kiks... Ale nic nám nevysvětlili, když převzali Civilní informační úřad, jen vyžadovali absolutní poslušnost a výkony, jim jejich zkratky a značky jistě připadají srozumitelné, možná se orientují i v té mlhovině nad pracovní deskou, ale spíš ne, ty nejasnosti má na svědomí náš muzeální přístroj, však za mizerné vybavení vyhodili šéfa... *(Vyhodili? Tomu sám nevěříš, ne po téhle zkušenosti, jestli vyhodili, tak Z okna dvacátého patra a lidé chodili kolem a nedívali se...)* Mám štěstí, že jsem se provinil tak málo a že nemám v rodině žádného z odpůrců, z těch, kdo nešli k volbám, aby svým hlasem potvrdili přání lidu, vyjádřené jednotnou kandidátkou Origů. Mám... štěstí... Vzlykl a postavil se na zmrzačené nohy. Jestli dojdu domů.

Schoval se mezi popelnice, ze zamřížovaného sklepního okénka dýchalo vlhké teplo. Jen nabrat dech, nevšímat si krvá-

cení, ztráta krve nebude velká, pár kapek, to se zvládne... Schoulil se a skoro usnul.

Hlasy se blížily a byly nezvykle veselé. Něco na nich bylo zvláštního. Nebály se, netlumil je strach.

"Ale to lezení kanálama a šplhání po žebřících pro obsluhu, to bylo! Nevěřila bych, že stráže na kosmodromu neprověřujou lokomotivy!" Neznámá dívka se zalykala smíchem.

"Oblafnout stráže na letišti jsem uměl v pěti letech," prohlásil sebevědomě mužský hlas. "Na periférii na to kašlou. To jen tady na Zemi jsou kontroly vymakanější!"

"Bylo to napínavý! Proč mají ty kamery tak velký slepý místa? Možná kdyby se točily rychleji..."

"To jim radši neříkej!" Smích se odrazil od popelnic, byl milý, ale ostrý a Kryštof věděl, že mu horečka rozjitřila smysly a že teď pozná skoro všechno, co je v lidech ukryto.

"Někomu bych řekla, že kabiny nákladních lodí jsou mrňavý a do sprch se člověk ani nevejde!"

"A to ani nejsi moc velká." Podle zvuku následoval polibek, hlasy ztichly, už se chystal vykouknout, když ho někdo chytil za rameno.

"Copak ty tady?" Pohled modrých očí v mladé, zarostlé tváři byl rozostřený, jako by si ten člověk před chvílí vyndal kontaktní čočky. Kryštof zaznamenal uválené, nepadnoucí džíny a plyšovou bundu, která z každého udělá medvídka, a také nenápadně hezkou dívku, přešlapující za mužovými zády.

"J-já... odpočívám," vykoktal. "Bolí mě nohy."

"Cítím krev, Robině," řekla dívka.

"Ukaž nohy," přikázal mladík.

"Běžte pryč," zamumlal Kryštof. Přál si, aby šli dál a dali mu pokoj. Ale mladík jménem Robin si jeho nohu přitáhl sám.

"Origové," řekl ploše a bezbarvě. "Zůstávají po nich hromady mrtvol a krokodýli a..."

"Já myslela, že to jsou jenom kecy," vydechla dívka. Měla vlasy jako oříšky a oči také, pusu malinovou i bez rtěnky, člověk by se s ní cítil jako v lese, určitě má nohy jako laňka, myslel si Kryštofa na okraji jeho myšlenek vesele blikaly halucinace.

Robin vstal. "Přijedu sem s autem. Už je skoro tma... Zjisti, kde bydlí, než se složí úplně!"

"Auta mají ty... zabezpečovací zařízení!" Dívka dostala strach. Ale zase ne moc velký na to, jak riskantní věc podnikali.

"Ajen," řekl káravě. "Nespadl jsem z višně. Kdo si myslíš, že jsem, poctivej občan?"

"Ne, to naštěstí nejsi." Krásně se usmála. Má ho ráda, usoudil Kryštof a z nějakého důvodu mu nad tím srdce zaplesalo.

"Jsi skvělej zloděj," pravil Kryštof. "A skvělej ošetřovatel," dodal ostýchavě s pohledem na vlastní čistě ovázané nohy. "A jsem rád, že do toho nechceš zatáhnout to děvče... Jenomže tohle nesvedeš."

"Co je na tom? Fůra lidí má černý připojení. Původně byla

pozemská Síť pro všechny, leckdo to ještě pamatuje." Robin si pohodlně natáhl nohy a opřel se. Ze všeho nejvíc měl chuť spát a nechat si zdát o Ajen. Moc toho nestihli, seznámení a pár pus, to bylo všechno, cesta z Lamasca'l'bunu byla klikatá, divoká a napínavá, při každém přestupu z jedné nákladní lodě na druhou je mohli chytit, a jen dorazili na Zemi, bum, další průšvih, tenhle Kryštof, potrestaný Origy za neschopnost nebo co, nutně potřeboval pomoc, a tak hezky jako doma, ukrást auto, rozvézt zákazníky jako taxík, Ajen z toho vynechat, jak jen se dá, ta už teď spinká v té své slaďoučké garsonce, vrátit auto, jestli to půjde, a klusem ke Kryštofovi, ještěže je tohle město tak jednoduché na orientaci. I bez brejlí. Prý je tady už nikdo nenosí, musím vypadat nenápadně...

Zívl, přitáhl si Kryštofův župan. Padl mu perfektně. Zvláštní, zdálo se mu, že je ten člověk o dost menší. Tohle s lidmi dělá strach. My Pašeráci strach známe, ale ten náš je čerstvý a nezatuchlý. Nezmenšuje nás... O čem jsme to vykládali? Aha. Síť.

"Vybavení má doma každej druhej," říkal právě Kryštof. "Přístup zablokovali softwarově, chápeš?"

"Ale jo. Neuč Pašeráka krást. A dneska se kradou hlavně informace... Znáš nějaký dobrý hackery? Prachy vyrazím z našeho místního Centra."

"Pašeráci mají Centrum i na Zemi?" vyhrkl Kryštof zděšeně.

"Boří se ti svět?" ušklíbl se Robin. "Najednou se promíchalo Zlo a Dobro a ty jsi na té špatné straně? To se stává, zvykni si. My jsme Pašeráci, žádný neviňátka, ale nemučíme lidi a neděláme z planet hromadný hroby."

"Cože?" Kryštof zmateně zadoufal, že to je míněno obrazně, něco jako že společnost na Zemi pod vládou Origů je mrtvá, zahnívající a tak dál, jenže Robin na tyhle žvásty není, ba ne, ten to myslí doslova!

"Vlastně jsem ti to nechtěl vykládat," řekl Robin měkce, skoro soucitně. "Vlastně jsem to chtěl pustit na Internet a zbytek nechat na těch pár milionech černých připojení, ať si s tím lidi poradí. Ale teď..." Odmlčel se a Kryštof za jeho zasněným krátkozrakým pohledem spatřil Ajen, celou oříškovou, jako by právě vyšla z ranního lesa na slunce. "Uvařím něco k jídlu!" Pašerák rázně vstal, utáhl si pásek na županu a otočil se ke kuchyňské lince. "Co tady máš?"

Kryštof čekal, že už se Robin k načatému tématu nevrátí, ale mýlil se. Než byla večeře (zapékané co dům dal; Robin vařil jako šetrná ženská, která zužitkuje každý zbytek) hotová, dověděl se o pracovním táboře pro těžké zločince na Gervamy tolik, až mu drnčelo v hlavě, a málem ztratil chuť k jídlu, když slyšel o hromadných hrobech pro tisíce obětí, které vězňové při obnovování těžby v opuštěných dolech postupně nacházeli, až se nakonec šéf *elity,* pašerácký kníže pan Poggi, rozhodl, že o tomhle se musí informovat svět, čímž myslel hlavně Zemi, kde Origové vládli. A za posla určil Robina.

"Nebylo tak těžké utéct," vykládal Robin a pod rukama se mu

líhlo něco nesmírně voňavého a nezdravého s kaloriemi, tukem a škodlivými živočišnými bílkovinami. "Všichni mi pomáhali, všichni mě kryli, dokonce uspořádali takovou malou veselici s fingovanou vzpourou. A pan Poggi zajistil, aby ty nejhorší zábrany nebyly v provozu. I tak mě div nenakrájel zapomenutý laser a jednoho dozorce jsem musel přidusit, protože zabloudil, kam neměl, a taky jsem neměl skafandr a bál jsem se, že vykrvácím z nosu, než doběhnu k pohotovostní lodi... No a tam jsem objevil poškozený řízení, asi ta kocábka už nikdy neměla opustit Gervamy, jenže to neznají Pašeráky!" Zahrozil vidličkou, oči mu bojovně zasvítily. "Uřídím všechno, i bez poče, když na to přijde, a nezabloudím. Teď už nejspíš Gervamy kontrolujou naši a Poggi má evakuaci nachystanou, stačí dát signál."

Kryštof začichal a na okamžik zapomněl na bolest v nohou a neurčitý pocit horečky. "Umírám hlady," vzdychl.

"Už to bude. Nemáš hrášek?"

"Dole v ledničce. A proč myslíš, že to mají na svědomí Origové?"

"Nevypadá to na ně? Žili tam přece, nikdy se tím netajili." Robin našel talíře a obratně na ně nakládal jídlo. "Je to jenom hypotéza. Ale Tyolcova hypotéza, to má svoji váhu. Toho chlapíka si poslední dobou bral za poradce i Poggi..."

"Docent Tyolc ještě žije?" vyhrkl Kryštof užasle. "Oni ho nepopravili?"

Z oken budovy Dopravní bezpečnosti a kontroly bylo vidět na kosmodrom, ale Lippacon Braf věděl, že děvčata u terminálů nemají čas se tam podívat. A stejně by děvenky nedokázaly rozeznat loď, na kterou právě ukázal naslepo namířený prst jejich volby. A to je dobře. Kdyby se jim loď, kupříkladu nějaká elegantní *jachta,* na pohled zalíbila, mohly by ji třeba ušetřit. Hm, kdyby jim někdo vysvětlil, jak na to. No, a to by pak za dveřmi stála fronta fešáckých kapitánů s kyticí a flaškou sektu... Takhle je to správné, úplatky vyloučeny, pomsty netřeba, žádná hořkost, žádná nenávist, leda vůči systému, a to se nepočítá.

Kontrola funguje, Origoši se nad naší výkonností rozplývají, má kariéra stoupá ke hvězdám. Jenomže moje soukromá hvězda zhasla. Kde jsi, Ajen? Kam ses mi ztratila?

Přejel si po hladce vyholené bradě, po hladce sčesaných vlasech. Pro koho jsem se takhle vyšňořil? Tila, moje zákonná choť a nejdražší stíhačka, ráno spí, když odcházím, teď obzvlášť tvrdě, cestování deformovanými prostory jí nikdy nesvědčilo... Ostatně Tila jakživ neocení vůni vody po holení, sladěnou s pleťovým krémem a deodorantem Ledový déšť. Ajen by začichala a vyjmenovala přípravky, které jsem použil. A kdyby nevěděla, vymyslí si vlastní název. To bychom se zase nasmáli!

Prošel kolem klepic v přízemí, chudinkám táhne na záda, klimatizace stojí za starou belu a technici v jednom kuse větrají ručně, však Ajen jsem umístil do druhého patra, měla stoupat, se mnou, výš a výš... Vyčerpaně se opřel o stěnu s

plastovým potahem, kdosi mu přistrčil křeslo, podřízení se starají, aby ne, jediný důležitý úřad bez trvalého dozoru Origů, hajzlů předpotopních...

Vstoupil do kanceláře, kde před tím nešťastným výletem pracovala, tamhle u okna seděla... Strnul. Ajen Quineová se otočila na židličce (má tyhle zvláštní schopnosti, vždycky ví, kdo právě vchází) a kývla na něj. Vrhl se k ní, kašlu na drby, musím si sáhnout, jsi opravdová? Nesním?

Dojal ji, zamilovaný, stárnoucí chlap, na vteřinu byl bezmocný, i při svém bohatství, moci a možnostech, s natrénovanou tvrdostí, kterou ona v posledních týdnech povážlivě naleptávala.

"Žiju," řekla. "Jsi rád?"

"Bál jsem se o tebe," odpověděl. "Jak..."

"Až při svačině. Pod jabloní." Nevěřila, že klepice se neodposlouchávají. A za vlády Origů šlo o život, stačilo neopatrné slovo. Kdo s tím vyrostl, naučil se dávat pozor.

"Těším se," vypravil ze sebe, otočil se a šel, za srdce se chytil až ve výtahu. Hleděl prosklenou stěnou na přistávací plochu, hemžící se vozítky kontrolorů s vysunutými schůdky, ale neviděl nic, jenom Ajen, dívku, na kterou si ještě hodinu počká.

Slunce usilovně hřálo přes filtr, napjatý nad komplexem Dopravní bezpečnosti, který mu ubíral na kancerogenní vražednosti. Zaměstnanci takhle brzy na jaře dávali většinou přednost klimatizované jídelně, v parku trávili přestávku jen ti nejotrlejší ctitelé přírody. Jabloňové květy se draly z pupenců, ignorovaly možnost přízemních mrazíků. Jako by ten strom věděl, že stojí uprostřed areálu s regulovanou teplotou. Pod stromem stojí lavička a na ní sedí Ajen. Nebojí se, že nastydne.

"Zablokovala jsem 33VV13-har0/og*+," pozdravila ho, podávajíc mu kelímek s čokoládou. "Je to Pašerák. Přivezl mě."

"Jak jsi rozluštila kódy lodí? Odkud znáš stupně kontrol?" vyhrkl Lippacon Braf.

"Ráno jsem se nad tím zamyslela." Usmívala se. Pašeráci se docela vyznají, Lippy, a Robin mi dohodil pár nápadů, ale nemusíš všecko vědět!

"Co veze?" Neklidně poposedl.

Ajen klidně rozbalovala růžový papír na svačinové misce. "Přece mě." Vytáhla šlehačkový minisprej a nastříkala ho do křupavých lasturek. Rybí salát by byl lepší, ale stejně syntetický, normální jídlo dostanete jenom dole ve městě, na vlastní nebezpečí, nikdo neví, co za jedy vaše rybka nebo kuřátko zaživa zhltaly... "No jo, já vím," odpověděla na jeho vyčítavý pohled. "Interaktivní porno. Víš, že to dělají na Vojenském monopolním? Celej satelit zasvinili speciální technikou..."

"To ví každý," pravil věcně. "Nic horšího?"

Strčila mu do pusy lasturku. Jako by jejich důvěrnost nikdy neutrpěla. Ale to je nesmysl, musela zuřit, znám její tempe-

rament! Tohle setkání si žádalo facky, ne krmení sladkým!

"Nic horšího," řekla.

Nadechl se. "A teď mi prozraď, kolika Pašerákům jsem za tebe dlužen."

Ajen přišla do Kryštofova bytu po jedenácté, mile přiopilá, pěšky. Kryštof se chytal za hlavu. "Mohli tě sebrat! Takhle se courat v době nočního klidu..."

"Policajtům se vyhnu, nejsem dnešní," odsekla.

"To ti Lippy ani nezavolal taxík?" Robin si doma nasadil brýle, čerstvě vyčištěné obroučky se blyštěly a oči za skly se najednou zdály jasnější a nebezpečnější než dřív.

"Ale jo," odbyla ho Ajen. "Vystoupila jsem u nádraží. Hele, tohle ti sekne! Kdepak sis vydělal na nový šaty?"

"Oklamal jsem jeden důvěřivý bankomat."

Uchichtla se. Při téhle činnosti ho už viděla, asi na Kargeu, nebo možná na jiné krátké zastávce jejich společného putování. "Ty kalhoty jsou fakt perfektní. Ženský tě cestou neobtěžovaly?"

"Neměla bys tady být," řekl Robin vážně. "Zítra to spustíme." Pohlédl na Kryštofa, ten přikývl.

"Zatím mě nevyhodili z práce, takže mám všechna hesla," vysvětlil. "Robin svoje sdělení prostě hodí na Síť. Pošle ho na několik adres přímo z Informačního úřadu. Origové se s odpuštěním poserou!"

"Vy si myslíte, že někdo vyvěsí na svoje stránky ty morbidnosti o hromadných hrobech na Gervamy?" Ajen si zaťukala na čelo. "Kdo je tak padlej na hlavu?"

"Majitelé ilegálních serverů," odpověděl Kryštof. "Těch, co sbírají skandály. Na ty se taky kouká nejvíc lidí."

"Nejvíc lidí kouká na porno," prohlásila Ajen. "A to je vesměs ilegální."

"Ty obešleme taky," ujistil ji Robin. "Dneska jsme objeli pár známých a získali spoustu adres."

"Proč to nepošleš od někoho z těch známých?" zeptala se Ajen. "Proč riskovat vloupání do nějakýho úřadu?"

"Nemůžu ohrozit naše agenty. Mohli by je najít, Origoši jsou mazaní. Neboj, mám to promyšlený, budu rychlej."

"A kamery? Mají přece všude kamery!"

"Stejně vědí, jak vypadám, a stejně už po mně jdou. Z Úřadu musím včas zdrhnout, to je všecko... Kryštof už je i tak na černý listině, toho ještě dnes v noci uklidím do bezpečí."

"Jestli vůbec nějaké bezpečí existuje," zabručel Kryštof.

"Bezpečná je smrt," řekl Robin, jako by citoval někoho, koho si obzvlášť váží. Kryštof jen zvedl obočí, ale nijak jeho výrok nekomentoval.

Město bylo příliš malé a noc příliš krátká pro dva, kteří spolu chtěli kráčet pořád a navěky, třeba ve tmě a po zbytcích rozbředlého předjarního sněhu, třeba věčně ve střehu před reflektory a houkačkami policejních vozů, jenom ne takhle napo-sled. Drželi se nepohodlně kolem pasu, aby si chůzi ještě víc zpomalili, zastavovali se kvůli líbání, šeptali si věci, které

nedávaly smysl, a pouliční lampy, většinou rozmlácené a nikdy neopravené, k tomu zasvěceně mlčely.

"Pojď ke mně," naléhala Ajen. "Mě z ničeho nepodezírají." Zasunula mu ruce pod bundu a zaryla prsty do zad.

"Lippy bude mít co dělat, aby ututlal ten výlet." Robin pohnul rameny, aby její doteky co nejlíp vychutnal. "Nejde to. Nemůžu tě dostat do průšvihu."

"Tak jo." Vyprostila se z jeho sevření, rozhlédla se. "Tak tady." Táhla ho do širokého průjezdu, dál do dvorka s kontejnery a parkujícími nákladními vozy z minulého století, kdy se ještě používaly plachty a auta nebyla hranatá monstra s hladkými stěnami na deseti kolech. "Teploučko, co? V suterénu je expresní čistírna, jede celou noc, ale nemá povolený noční jízdy..."

Ze sklepních mřížek stoupala teplá pára, vonící mýdlem. Připadal si jako ve snu. Ajen ho vedla za nejbližší naklaďák, na konec šikmé rampy. "Sem skládají prázdný pytle. Pojď."

Teď už nemohl předstírat, že nechápe. "Ajen," zajíkl se. "Já... Strašně dlouho jsem to nedělal. Strašně. Bojím se, že... že se mnou nebudeš spokojená."

Obrátila se k němu, viděl z ní jen obrys postavy a odraz vzdáleného světla v očích. "Chceš si psychologicky rozebrat svý mindráky, nebo se budeme milovat?" Ve tmě o něco zakopla, zavrávorala a klesla na hromadu pytlů.

Rychle ji následoval. "Chci tebe," zašeptal.

"No, tak tady jsem."

Našel ji po hmatu a poslušně pustil z hlavy psychologické rozbory. Bylo to přesně tak nepohodlné, jak očekával, a fungovalo to, přesně jak se obával. Skvěle. Fantasticky. Tohle chci, a pořád, a nic menšího mi už nikdy nebude stačit!

Lippacon Braf se vrátil domů v povznesené náladě, přestože vypil sotva dvě sklenky červeného a přestože si byl jist, že po fiasku na Lamasca'l'bunu svou oblíbenou zaměstnankyni hned tak do postele nedostane. Hlavně že se nezlobí. Hlavně že se budeme vídat. Hlavně že je naživu, dodávalo k tomu cosi hlubokého v jeho nitru, něco otcovského nebo dokonce dědečkovského.

Nejlepší na tom bylo, že Tila odložila knihu, předorigovskou, jak jinak, zasmála se jeho náladě a pak se jí nakazila, takže jim spolu bylo dobře, jako už dávno ne. Zvláštní, netypický následek nepodařených záletů, myslel si užasle a spokojeně, když usínal.

Ráno ho vzbudil telefon. Orig Mamelat Noio, člen Rady Spojených světů a velitel Analytické sekce Obchodního oddělení Vesmírné policie. U Origů a jimi ovládaných organizací bylo všechno tak trochu jinak a víc než trochu bokem, a tak Lippy věděl, že Noio má na starosti nejen přístroje, laboratoře v podzemí obrovské šedé budovy místního OOVP a shromažďování stop a informací na zemi, ve vzduchu i ve vodě, ale také speciální výslechy.

Tila zmizela v koupelně, když se manžel posadil před obrazovku. Nesnášela tyhle *inkvizitory.* Lippy slyšel vlastní tep jako rány kladivem. Ranní telefonáty ho vyváděly z míry vždycky, a teď měl ještě máslo na hlavě kvůli Ajen a jejím kamarádům Pašerákům, byl příšerně nervózní a už zase si střádal na infarkt.

Orig na obrazovce se usmál. "I vy, Brate? I vy se nás bojíte?"

"To ta nekřesťanská hodina," odsekl. "Co propána nemohlo počkat do devíti?"

"Drobnost, ale já nerad věci odkládám," řekl Mamelat Noio. "Hoši z Hledačů zachytili zásilku předorigovských knih. Na lince Země-Kargeo, ale to o místě určení nic neříká, Kargeánci mají houby a ne letištní kontrolu."

Lippy si přejel prsty po bradě s protivným strništěm. S posledním výrokem plně souhlasil.

"Máte představu, odkud by knihy mohly pocházet?" pokračoval Noio.

"Ne z mé knihovny, já si těch svých cením!" Po této drobné drzosti Lippy zvážněl. "Nemám potuchy. Kdo by sakra dneska vyvážel knihy! Lidi už nečtou, pane Noio! Kdo by za ně platil?"

Noio se pobaveně uchechtl. "Vtipný i takhle po ránu? Nepřátelé naší vlády, Brafe! Vím, co si myslíte o zákazu vydávání předorigovské literatury. *Máme své dějiny, svou kulturu, a oni nám ji berou...* Slýchám to při těch pitomých demonstracích, které rozháníme, i od těch ukňouraných blbečků, které při nich zatýkáme."

Kňourají, až když si je vezmete do práce, pomyslel si Lippy, ale nahlas řekl: "Nevím, co je na našich dějinách nebo kultuře nebezpečného. Ten zákaz je podle mě zbytečný."

Noio ho pozoroval, teď už bez úsměvu. "Za tohle bych vás mohl zavřít," poznamenal.

"Nepůjdu svoje názory vykřikovat na náměstí," pravil suše Lippy. "Mám se rád."

"Mějte," pokývl Noio. "Cesty moci jsou nevyzpytatelné. Ani já se nepokouším porozumět našim nejvyšším."

Lippy si teatrálně povzdechl. "Jistě. Mám se na ten problém s knihami zvlášť zaměřit?"

"Pošlu vám podrobnou zprávu a požadavky." Mamelat Noio zmizel, obrazovka zčernala.

"Proč se ti sviňáci vraceli?" Tila stála ve dveřích koupelny, pěsti zaťaté. "Proč nezůstali v tom novém domově, co je sakra lákalo na starou Zem?"

Vzhlédl, najednou neměl sílu vstát z křesla. "A ty tomu věříš? Opravdu myslíš, že technika v době, kdy se Bůh rozhodl řešit mizernou morální situaci lidstva Potopou, byla na takové úrovni? Že Noemova archa byla kosmická loď, že tady na zatopené Zemi pár lidí přežilo čirou náhodou, zatímco vyvolení i se svými zvířátky letěli ke hvězdám?"

Pohodila rozčepýřenými, mokrými vlasy. "Ať tak nebo tak, neměli se vracet!"

"Jsou mazaní. Jak snadno pronikli do všech vlád a na klíčové posty světové ekonomiky! Pár desetiletí si tady tiše poletovali v talířích, pozorovali a nahrávali, a pak bum, než jsme si ráno protřeli oči, tlemili se na nás z novin a televize noví vládci..." Byl dost starý, aby si na to pamatoval. A dobře věděl, jak neškodně, ba vlastně skoro nadějně to zpočátku vypadalo! Vláda pevné ruky, sjednocení rozhádaného světa na pokraji války, dokonalá organizace, všeobecný blahobyt... Jak jsme byli pitomí! Protestovali jenom extrémisté všeho druhu a my

se jim smáli.

"Mám strach, Lippy." Tila si k němu přisedla a objala ho. "Dovolili nám zbohatnout, cestovat po vesmíru, prozatím, ale oni přitvrdí!"

Pokusil se o úsrněv, ale znala ho už léta, před ní nedokázal utajit, že tohoto rána i na něj těžce dolehla poklička, pod níž se už třicet let dusila celá Země.

Robin prošel vchodem pro běžné tazatele, které kontrolovali jen zběžně, takže jeho falešné doklady nevzbudily podezření a k osobní prohlídce nebyl důvod. Nejnovější detektory jsou schopny zachytit i keramické zbraně, stačí podezřelý tvar, a jedno takové zařízení má Úřad instalováno ve vchodu, úředníci se tudíž nemají čeho bát... Plánek se naučil zpaměti, šel najisto. Do té místnosti vstoupil s provinilým úsměvem, inzerujícím *zabloudil jsem, můžete mi prosím...*

Jednoho z mužů u terminálu omráčil přesně cíleným úderem hranou dlaně do krku, druhého o něco šetrněji tlakem na určité body pod čelistí. Vložil do scaneru jednorázovou fólii se sdělením, naťukal Kryštofova hesla a povel. Hotovo, přežvejkáno. Vyměnil fólie, na druhé byly adresy, kam je třeba text poslat. Zapisoval je Kryštof, Robin si je nechtěl pamatovat. Další povel, tak dělej, než se hoši na podlaze proberou (a doufám, že se proberou, nerad bych je zabil takhle hloupě a zbytečně!), nebo než zareaguje ospalá stráž kamer... Hotovo! Zahladit stopy, to uměl docela dobře, a Kryštof mu navíc poskytl cenné rady, jak celou proceduru zjednodušit a urychlit, znal programové vybavení zdejších počítačů jako své boty... A je to!

Zmačkal tenké fólie v dlaních, začaly se rozpouštět. Mířil ke dveřím. Co je za nimi? Nikdo, ujišťoval se, nikdo není tak rychlý!

Sykot byl ostrý a hlasitý a ochromení okamžité, ruka, kterou natahoval ke klice, klesla, kolena se mu podlomila. Plyn, pomyslel si, umírám? Na další myšlenku už neměl čas, zuřivé zavytí poplachu už neslyšel.

Mamelat Noio neuměl pískat a neměl hudební sluch, ale když poklusával suterénní chodbou k laboratořím, pískal si. Máme ho! Máme toho zatraceného uprchlíka z Gervamy, neviditelného a nezachytitelného pašeráckého kapitána! Jak hezky naletěl na prastarý trik! Neměl tušení, že se v místnosti spustí plynový alarm, pokud tři minuty nikdo nedá smluvené znamení. Dvakrát dupnout na jistou plošku zakrytou linoleem, jak skvostně primitivní! Nikdo by na to nepřišel, kdyby si oči vykoukal.

Nevíme ještě, co vlastně chtěl z Internetu zjistit, ale on nám všechno poví. Naše metody zlomí i ty nejhorší fanatiky, a Pašeráci nejsou fanatici a nelibují si v utrpení. Budeš povídat, hochu. Za chvíli.

Dychtivě rozrazil dveře, vyšetřovatelé povstali a uklonili se. "Začali jsme, jak jste si přál," hlásil Kaulus, šéfův oblíbenec, schopný a chladný muž, jeden z mála, kdo v téhle zvláštní práci nenacházel potěšení. "Je velmi rezistentní a zřejmě ovládá jiho-kargeánské techniky k potlačení bolesti. Nebude to snadné, pane."

Noio pohlédl na zajatce, důkladně připoutaného ke sklopenému

křeslu. Vypadal klidně, nápadně klidně na to, kolik drobných stop, podlitin, krvácejících šrámů a povrchových spálenin na jeho nahé kůži zanechaly Kaulusovy opatrné pokusy. Nic vážného, s těmihle škrábanečky by se mohl sebrat a odejít, ale bolesti si už jistě užil dost, aby vítal malou přestávku.

"Pěkný mládenec," prohodil Noio konverzačním tónem. "Snad bychom ho měli přenechat děvčatům, co říkáte?"

Přítomní se povinně zasmáli, Kaulus odpověděl za všechny: "Tak krutí zase nejsme."

Noio pokývl a pokračoval: "Řekl už něco?"

"Své jméno. Robin z Qin'omu."

Mamelat Noio strnul. V bílé místnosti nastalo takové ticho, až se Robin vrátil ze snu, v němž stoupal do strmého svahu ve vysokých horách a chyběl mu kyslík, což ho společně s vyčerpáním z výstupu otupovalo vůči bolesti. Uměl to dobře a měl cvik z Gervamy a dalších neblahých příhod svého dobrodružného života, ale věděl, že na propracovanou techniku Origů to nebude stačit. Jak dlouho dokáže vydržet, to byla ta otázka. Adresy nelegálních serverů neznal, na fólii, kam mu je Kryštof zapsal, se ani nepodíval, ale nepřátelé jsou chytří, co když už mají někde podchyceny všechny šiřitele pornografie na Síti, jenom zatím neměli důvod je sebrat... Nebo se jim samotným prasečinky líbí... Tady stačí říct málo, maličko!

Podíval se na hlavního mučitele. Jo tak, přišel mu šéf. Ten monolit v hnědém obleku, jasně, ale proč se tak divně kouká?

Noio zaznamenal, že zajatcovy oči pod přivřenými víčky ožily. "Tak jsi zase s námi?" zeptal se vlídně. "Máme pauzu. Skutečně pocházíš z Qin'omu?"

"Ano," řekl Robin. "Co má být?"

Jeho hlas Noia překvapil. Nebyl zlomený, ani trochu. Ani nalomený. Kvalitní materiál, tenhle mladík. Jestli pochází z větve Origů, která se před staletími usídlila na vzdáleném Qin'omu, a ne z novějších přistěhovalců... Hm, docela bych si přál vyslechnout ho modernějšími metodami, stačí na to pár šikovně umístěných elektrod na hlavě a lehká farmakologická stimulace, bez následků, bez poškození, a potom patřičné školení, vždyť se mu nedostalo žádné pořádné výchovy, a už jsi náš, určitě lituješ všeho, co jsi proti vlastním lidem podnikl, jakpak by ne... Zahnal předčasné úvahy. Natáhl ruku a nehtem přejel zajatci po břiše až ke slabinám, byl to téměř mazlivý dotek, a pak řekl: "Prozkoumáme tvou krev. Existuje šedesátiprocentní pravděpodobnost, že patříš k nám, Origům."

S vrátnicí neměl Lippacon Braf problémy. Jeho vzhled, otisky prstů a kresbu sítnice už před lety uložili do všech policejních počítačů, takže teď jen nahlásil vymyšlený důvod návštěvy a zamířil ke schodišti, nikoli k výtahu, neboť si potřeboval utřídit myšlenky. Zatímco sestupoval do třetího suterénního patra, opakoval si svou roli a modlil se, aby Ajenin přítel dosud nepromluvil. Doufám, že je ten mladý muž opravdu tak úžasný, jak si myslíš, drahá, protože jestli se už při výslechu sesypal a něco o sobě pověděl, jsem v háji.

Vybavil si ji, jak vletěla do jeho kanceláře, bez dechu, vzlykající, rozcuchaná, a vychrlila nehorázný požadavek. Naprosto nehorázný. Každý na mém místě by ji prostě vyhodil a vykašlal by se na všechny Pašeráky a na jejího milého zvlášť. Co to ve mně sakra je, skrytá touha po hazardu? Nebo snad podvědomé znechucení životem tak silné, že raději volím smrtelné riziko než pohodlnou zbabělost? Nebo jsem prostě pitomý zamilovaný dědek?

Zaklepal, poskytl dveřím otisk palce a vstoupil. Zajatý Pašerák ležel na křesle, oči zavřené, jako by spal. Řemeny, poutající jeho zápěstí a kotníky, byly uvolněny. Vedle něj seděli dva strážci, jeden právě zíval, druhý listoval v časopise. Ze zadní laboratoře vykoukl šedovlasý muž v zeleném plášti. "Přišel pan Braf!" oznámil komusi za sebou.

Mamelat Noio se zjevil s papírem v ruce. Jen zářil. "Je náš!" prohlásil. "Na Qin'omu sídlili Origové odnepaměti, teď se sice už smísili s novými přistěhovalci, ale najdou se jedinci se skoro čistou krví... Jako tenhle hoch."

Lippacon Braf se nuceně zasmál. "Je váš? A já sem spěchám osobně, abych vám řekl, že je můj! Můj člověk mezi Pašeráky, můj zdroj informací a dezinformací pro ně..."

Robin otevřel oči a nepokrytě zíral. Měl důvod být v šoku, vždyť ho právě prohlásili za Origa a on neměl ponětí, co to v současné situaci obnáší, ale mnohem víc ho vyvedl z míry Lippy. Tenhle chlápek totiž musí být Lippy! Ajen mě sledovala, šikovná holka, nevěděl jsem o ní, a jakmile vypukl v budově poprask, hnala se za svým oddaným ctitelem a poslala ho sem. A on šel položit hlavu na špalek. Pro ni. Ten má kuráž! Nadechl se.

"Možná byste neměl mluvit před strážci a laboranty, pane Brafe," řekl tiše. "Tedy pro případ, že hodláte v akci pokračovat." Byl to šílený risk, netušil, jakou historku si Lippy připravil, až mu z toho trnuly zuby, ale něco říct musel!

"Tady nevelím já, Robině," pravil Lippy kysele, pokoušeje se zvládnout divoce bušící srdce. "Neměl ses nechat chytit! Teď si hoši od policie určitě domyslí, kam ses měl nabourat a proč."

"Nenechal jsem stopy, pane," řekl Robin vyčítavě. Horečně přemýšlel, kam že se asi tak měl vloupat. Dezinformace? Získat pro Pašeráky údaje o kontrolách, upravené podle Lippyho? Kdybych byl opravdu jeho špión, asi bych to nějak takhle narafičil...

"Odvažte ho," rozkázal Noio. "Vstávej opatrně, chlapče, ať sebou nesekneš." Obrátil se k Lippymu. "Vyslechnu si ho stejně, ale jinými metodami. Dám vám vědět. Zatím svoje akce neodvolávejte, myslím, že budeme mít zájem na pokračování."

Lippy se prkenně uklonil a opustil místnost. V týle mu seděl strach a hnětl mu šíji ledovými prsty. Mám právě tak čas na sebevraždu. Tohle nemůže dopadnout dobře.

Mamelat Noio byl s výslechem spokojen. Robin byl ospalý, na otázky odpovídal pomalu a se smazanou výslovností, ale ochotně, plány Lippyho Brafa vysvětlil trochu neurčitě, ale

bylo zřejmé, že šéf místní Dopravní bezpečnosti měl v úmyslu nechat ho stáhnout z počítače pobočky upravené údaje o rozmístění a pohybu lodí Kontroly v obchodně zajímavých oblastech obydleného vesmíru. Robin se musel nechat při akci poznat, aby mu Pašeráci věřili, a jeho útěk z Informačního úřadu měl být patřičně dramatický, upoutat pozornost, pochopitelně. Trochu těžkopádný plán, ale při té jednoduchosti mohl vyjít. Nebýt našeho skvělého plynu.

Mladík teď vykládal něco o Lippyho dívce, jeho sekretářce či co, kterou mu přebral, Noio se shovívavě usmál, budeš muset být vybíravější, příteli, teď patříš k nám, už žádné druhořadé pozemšťanky... A teď blábolí o pornografii na Síti, je mu do smíchu a skoro mu už není rozumět, tyhle výlevy mě nezajímají, budeme to muset stopnout, než mi chlapec usne...

"Pověz mi ještě, co tě trápí," vyzval vyslýchaného vlídně.

"Gervamy," vydechl Robin a vyhrkly mu slzy. Droga v jeho těle se pomalu vyčerpávala, dokázal určitými manévry urychlit odbourávání, i když ne tak dobře jako kargeánští mniši, z jejichž zápisků Pašeráci čerpali, ale ještě zdaleka nebyl výhradním pánem svého jazyka. Pokusil se zaostřit pohled na Noiovu tvář a vzdal to. "Ty hromadné hroby. Uděláte to zas?"

"Když to bude nutné v zájmu udržení naší moci." Noio se lehce podivil vlastní pravdomluvnosti. Ale proč lhát? "Zapomeň na Gervamy!"

"Ano." Robin rychle střízlivěl, Noiova odpověď působila jako ledová sprcha. Co jsem to... Pamatoval si na průběh výslechu jen přibližně, poslední věty mu však rudě žhnuly v hlavě. Jednou toho bastarda zabiju, ale teď se hezky nechám obléknout a odvést k Lippymu. A cestou se budu modlit, aby se páni Origové nezačali zajímat o porno na Síti hned po obědě.

Lippacon Braf ležel na pohovce ve své kanceláři a nikdo k němu nesměl. Ajen mu oddaně vyměňovala obklad na čele - na léky si netroufal, bál se, že by mu narušily bdělost - a sledovala monitory nad pracovním stolem. Všude byl klid, pobočka pracovala jako obvykle.

Najednou zaznamenala na chodbě před kanceláří kulhající postavu. "Kryštof!" vyhrkla.

Lippy se malátně nadzvedl. "Nemělas mu volat! Povídal jsem ti to." Bezmocně mávl rukou.

"Chtěla jsem ho varovat! Pustím ho sem."

Než stačil Lippy něco namítnout, dveře se otevřely, vpustily návštěvníka a znovu se zabouchly. Muž, který vkulhal dovnitř, byl bledý a potil se. Otřel si čelo rukávem, zamumlal pozdrav a klesl na nejbližší židli. "Musíme Gervamy zachránit!" vypálil bez úvodu. "Promyslel jsem to. Musíme tam letět, není jiná možnost!"

"Vy jste se zbláznil." Lippy zamžoural zpod obkladu. "Nebudou nám věřit! Dozorci nás zastřelí..."

"Touhle dobou už tam rozhodují Pašeráci!"

"Vím, že vám Origové ublížili," začal opatrně Lippy, "ale..."

Kryštof mu skočil do řeči: "Docent Tyolc mě zná. A já znám jeho. Když se dozví o akutním nebezpečí, něco vymyslí! Třeba

novou zbraň, co já vím!" Naléhavě zašermoval rukama.

"Ale on je přece vědec," namítla Ajen nejistě. "Je hrozně nepraktický. Aspoň Robin to povídal."

Kryštof se zachechtal. "Proč myslíš že ho poslali do dolů? Nechtěl dát Origům svoje vynálezy! Zaručeně proti nim chystal povstání nebo co... Fakt jsem o tom hodně přemýšlel a znovu jsem si prošel jeho knihu... Jsou tam jen náznaky, ale dá se z nich leccos odvodit! Origové doufali, že na Gervamy něco použije pro svoji záchranu, a oni to pak opíchnou..." Odmlčel se, utřel si z čela další porci potu.

"Víte něco o principu Tyolcových vynálezů?" Lippy se posadil na pohovce, mokrý obklad mu spadl do klína. Bude vypadat, jako by se počůral, napadlo Ajen.

"Jiné rozměry," řekl Kryštof. "Je to vlastně opačný postup než při cestování deformovanými prostory. Tam se hledá zkratka ve vyšších rozměrech, pokoušíme se trasu jakoby smrsknout, a Tyolc zase vytváří prostor tam, kde žádný není."

"To zní hloupě." Lippy měl pod očima váčky, ruce chabě svěšené.

"Origům asi ne. Ti docenta berou vážně."

Ajen nalila tři kelímky džusu ze zásobníku a rozdala je přítomným. Kryštof svůj málem upustil. "Hele!" namířil prst na monitor. "Vedou sem Robina!"

Ajen spadl ze srdce obrovský kámen. Žije! Ale nějak divné se potácí, jako by nebyl úplně při vědomí, dva policisté ho podpírají... "Kryštofe, do skříně!" Postrčila ho k rozměrnému šatníku, ukázala mu dolů mezi rybářské potřeby, lyžařské boty a golfové hole. "Tebe by tady neměli vidět!"

Lippacon Braf seděl s obličejem šedým a kamenným, v klíně měl mokro.

"Nevstávej!" přikázala mu Ajen. Otevřela stisknutím tlačítka.

Jeden z policistů v uniformě Analytické sekce doprovodil svého svěřence dovnitř a usadil ho do křesla. "Do večera bude ospalý, ale přejde to," pravil povzbudivě. "Velitel Noio žádá podrobnou zprávu. Shrnutí dosavadní činnosti, plány dalších akcí."

Lippy se zmohl na souhlasné zabručení, Ajen nabídla policistovi džus.

"Ne, děkuji, musíme se hned vrátit," odmítl zdvořile a odpochodoval.

Ajen tiše vydechla, zavřela a zablokovala dveře a pustila Kryštofa na svobodu. Pak se teprve odvážila pohlédnout na Robina. Díval se na ni, oči měl jasné a vypadal dokonale při smyslech.

"A teď jsme v průšvihu všichni pospolu," řekl srozumitelně. "Něco jsem vyžvanil, nevím přesně co, ještě jim to nedošlo, ale dojde."

"Pod drogama mluví každý," zamumlal Lippy chmurně. "Blbej obklad," dodal s pohledem upřeným na své kalhoty. "Studí to."

"Existujou techniky... Když je čas na přípravu... Já moc času neměl," vysvětloval Robin.

"Neomlouvej se," ozval se Kryštof. "Prostě vypadneme. Pan Braf má jachtu, ne? Má tady tajný východ, ne?"

"To nezvládneme! A co moje žena?" Lippy vyskočil, zbytek džusu z jeho kelímku vyšplíchl.

"Nepomůže jí, když vás zatknou. Nebo zabijou," řekl tiše Robin. "Nemůžete couvnout, Lippy! Teď už ne."

Lippacon Braf polkl. Okamžik na Pašeráka upíral zrak, pak sevřel víčka. "Zatracená práce. Z koupelny se dá vyjít na terasu a po požárním schodišti na plochu. Jenže... Moji loď asi hlídají. Za ten poslední výlet jsem dostal pokutu a důtku."

"Vždyť jsme letěli veřejnou..." Ajen se zarazila. "A jo. Tvoje žena."

Robin přistoupil k oknu, přimhouřil oči, pak vylovil z kapsy brýle. "Zdá se mi to, nebo se Hazor posunul do modré zóny?"

"Souhlasí. Je připraven k odletu." Lippy se přidržel opěradla židle. "S tím jste přiletěli? Je to Pašerák?"

"Bude tam pěkně těsno!" Ajen zčervenaly tváře. Dobrodružka, pomyslel si Lippy. Jí se to líbí!

"Popořádku," řekl Robin. "Musíme se tam dostat. Kryštof nedokáže běžet."

"Vozíky kontroly," navrhla. "Nikdo si ani nevšimne, že je na ploše jeden navíc."

"Na modré ploše si nás všimnou," namítl Lippy. "Ale možná ne hned," dodal váhavě.

"Budou po lodi střílet, když odstartuje mimo pořadí?" zeptal se Robin. Kryštof zatajil dech. Opravdu opustím Zemi! Opravdu se to stane! Robin už se rozhodl!

"To by bylo příliš nebezpečné. Nahlásí nás pomocnému letišti na satelitu. Tam je vojenská posádka a ti už všechno zařídí."

Robin se podíval na hodinky. "První fázi zvládnu. Vyhodím stabilizátor a dráha se tak rozmázne vibracema, že nás nikdo nezaměří. Hazor má slušný clony, to půjde. Pak se zavěsíme za Gahřanskej pendl, to je kraksna jako hrom, veze stovky lidí a fůru zboží, velký střely budou muset stáhnout..." Vraštil čelo, jak promýšlel taktiku. "Jo, to půjde," potvrdil. "Bude vám zle."

Ajen se otřásla. "Tobě ne?"

"Já na to nebudu mít čas. Teda jestli Hazor nespí v lodi. Ve dvou by to šlo líp."

Kryštof se zvedl a pajdal do koupelny. "Dělejte, lidi!" Lippacon Braf, šéf pozemské pobočky Dopravní bezpečnosti a kontroly, se náhle sehnul, vytáhl z tajné zásuvky nenápadnou, plochou zbraň s krátkou hlavní a podal ji Robinovi. Obyčejnou pistoli si strčil do kapsy. "Víc toho nemám," pravil omluvně.

Vozík se sunul po bílé letištní ploše důstojně a zvolna a nebudil pozornost, jakmile však zabočil do modré zóny, vyznačené zřetelně na betonu, kdosi z kontrolorů, procházejících mezi prověřovanými loděmi, zvedl hlavu a ukázal komusi jinému tužkou. Vzápětí se rozjel jiný vozík, na schůdcích stál muž v uniformě a zuřivě mával.

"Už se ženou," procedil mezi zuby Kryštof.

Lippy se zběžně ohlédl a přidal, křehké pásy drkotaly po nerovném betonu, zjizveném tisíci startů, Hazor-Ylmova loď se rychle blížila. Ajen vylezla na připravené schůdky, v duchu si opakovala instrukce k otevření vstupu. Beztak to nesvedu. Chce to mít ten grif v ruce. Tohle je jako bych se učila na kasaře z knihy! Převracela v prstech zubatou sondičku s pomocnou baterií, kterou Pašeráci obvykle používají místo klíče. Zatlačit na správných místech, přidat krátký dávkovaný impuls, zní to jednoduše... Schůdky sebou trhly, zavrávovala, zastavili se. Mrkla dolů. Cestu jim zahradilo jiné pásové vozidlo. Dva obyčejní zřízenci křičeli cosi o povolení a nebezpečí, Lippy něco hulákal na ně, zezadu se blížil motocykl letištní stráže.

"Tihle mi nepodléhají," zašeptal Lippy Robinovi.

"Zaženˇ ty kretény," žádal Robin. "Zkus to po dobrým!"

Lippy se zle zašklebil a pokračoval v hulákání. Konečně se pod nějakou strašlivou pohrůžkou zřízenci vzdálili, ale policie už byla tu. Muž ze zadního sedadla seskočil a vyhoupl se na široké stupátko vozíku. Ajen viděla shora, jak Robin vstal.

Následující pohyby byly rozmazané rychlostí, mihly se pěsti, propletené klubko nohou a paží se skulilo na beton, rozdělilo se na dva bojovníky, policista se nedal zastrašit a úporně kopal kolem sebe, jak ho to při výcviku naučili, ale Pašeráci měli asi lepší trenéry a Robin stačil zvládnout i řidiče, který přispěchal na pomoc. Musel s nimi mlátit o zem dost dlouho, a když konečně vylezl zpátky do vozíku, byl promočený potem a těžce dýchal.

Rozjeli se. Od budov na kraji plochy k nim mířilo několik policejních aut. Lippymu se klepaly ruce a schůdky do Hazorovy lodi neurvale vrazily. Ajen se musela držet vší silou, ale sonduklíč nepustila. Robin se vyšplhal k ní. "Dělej," křikl chraptivě. "Tady přitlač. Tady. Jemně, ještě vydrž, nehýbej s tím..."

"Vem to ty," sykla vztekle.

"Třesu se jako sulc," řekl věcně. "Ty kluci byli dobrý. A jedou sem další, sakra, nechci je zabíjet! Zabíjím jenom gaunery!"

"A co si myslíš, že jsi ty?" Lippy supěl, jak vlekl Kryštofa nahoru, a chystal si pistoli.

"O chlup lepší gauner než jsou ostatní," ušklíbl se Robin. "Pomalu, Ajen, tady pomalu a zmáčkni to, teď!" Přidržel prstem pojistku vstupu, jemně zaťukal na vkleslinu v plášti. Okamžitě zase ucukl, jak dostal malou elektrickou ránu.

"Promiň," hlesla Ajen.

Obrátil se k ní zády. Vystřelil do vzduchu. Tak se bojte, zatraceně! Ustupte, nelezte nahoru! Policisté nemínili poslechout a šplhali na vozík. Počkal, až se zvednou, a přejel je dávkou z Lippyho zbraně ve výši kolen. Vlastní nejisté ruce mu naháněly hrůzu, tihle hoši nejsou tak skvěle placeni, aby museli ve službě padnout, ale sebe mám radši, Ajen ještě víc... Lippy taky střílí, někoho zasáhl, chlap zařval, ale

už se sune nahoru, tu pistolku mu vykopnu, nestihne ani zamířit... Kryštof se asi modlí, na ploše hrčí další motocykly, už je jich tady plno, víc se vás sem nevejde, pánové, copak to nevidíte? Ajen, co se v tom zámku tak vrtáš, dělej, zlato moje!

Vstupní otvor se sykavě otevřel. Dívka vpadla do prostoru filtru, Lippy za ní postrčil Kryštofa. Robin odkopl schůdky a zůstal napůl viset z otvoru v plášti. Nasoukal se dovnitř a zarval na policisty: "Startujeme, vypadněte!" A zaklapl za sebou polopružný plát keramické slitiny.

Hazor v lodi nebyl. Ten bude zuřit! Robin bez dechu dopadl na sedadlo pilota. Ajen zkušeně chystala nouzové popruhy pro Kryštofa a Lippyho, ukazovala jim, jak se bezpečně usadit. Lippacon Braf jistě jakživ neseděl v obyčejném malém náklaďáku, uchechtl se Robin, zatímco jeho ruce jen kmitaly a přebíhaly z páček pojistek ke klávesnici počítače, opatřené rudými značkami, Hazorovými dodatky k navigačnímu programu. Jako vždycky, když se posadil k řízení, byl hned úplně klidný. Všeho schopný. Nejlepší! Člověk tomu musel věřit, když měl proti sobě instituce, policii, obchodníky, veřejnost a... občas i spravedlnost. Ale jenom občas.

"Ajen!" houkl. "Přivaž se!" Loď rychle sklápěla nos k ploše, Robin zablokoval zevní čidla gravitace, najížděl na startovní trampolínu k úvodnímu skoku v nebezpečně ostrém úhlu, ale nebyl tu nikdo, kdo by mu to vytkl. Hazorův počítač měl co dělat, aby se vyrovnal s nezvyklými parametry, a kromě toho si kolega Pašerák prozíravě vypnul všechny varovné hlášky druhého stupně. Trampolína zasténala a Robinovi cestující se na okamžik zhroutili v křeči hrůzy z uniklého infrazvuku, potom se však aktivovaly deformátory a loď se octla v předvoleném tunelu. Tu vteřinu bezmoci Robin nenáviděl. Zaťal zuby a položil ruce na klávesnici. Teď! Konec tunelu! Svobodný!

Mohl si vybrat a vybral si. Šlo o to, dostihnout v co nejkratším čase mohutnou loď kyvadlové přepravy a co nejméně se přiblížit k satelitu s vojáky a jejich raketami a řízenými střelami a celým tím vybavením k masovému vraždění.

Zachytil zaměřovači signál. Už je to tady. Vyřadil několik dalších pojistek a vypnul stabilizátor. Vychutnal představu, jak se ukazatele na přístrojích nepřítele rozplizly do svíjejících se, rozmazaných vlnovek, jedna přes druhou, nepředvídatelně, nekontrolovatelně.

Za sebou slyšel tiché dávení a zadoufal, že cestující našli igelitové pytlíky. Ajen vedle něj tiše sténala, ale neměl čas ani na ni, protože řízení vzdorovalo a potřeboval by spíš čtyři ruce než dvě. Ty pojistky byly dost užitečné, pokud si je člověk mohl dovolit, a on teď vyřadil úplně všechny.

Než mu počítač ohlásil přítomnost velké lodi, měl toho všeho po krk a před očima se mu mlžilo. Za jeho zády bylo ticho, Ajen usnula nebo omdlela. Nastavil bezpečnou vzdálenost od cizí lodi, program mu umožňoval udržovat ji trvale. Troufl si využít i její umělé gravitace, ušetří se tím palivo. A než se přichystá k

deformaci, budeme dávno pryč. Přenechal *řízení* počítači a zkontroloval své cestující. Byli naživu, zubožení, s červenýma očima, ale jinak v pořádku.

Ajen se vyčerpaně usmála. "Jsi jednička. Cítila jsem se skoro v bezpečí."

"Jo, to tak. Ale teď zakormidlujeme do jiných prostorů a bude klid." Byl klid. V jiných prostorech jste vždycky sami. Cesta probíhala v pohodě, cestovatelé měli spoustu času na to, aby se vzpamatovali. Počítač bděl a včas nahlásil blízkost cíle, a tak vstoupili do běžného prostoru přesně na oběžné dráze Gervamy; mohli si to dovolit, tady se nekonal žádný chaos přistávajících a odlétajících lodí, všude bylo pusto.

"Divný," ošil se Robin. "Žádné signály, ani z letiště u dolů!"

"Povídals něco o evakuaci," vzpomněl si Lippy. S krátkým strništěm, které si cestou vypěstoval, působil trvale nenaloženě. Ve skutečnosti mu právě teď zkazil náladu pohled na Ajen s Robinem, sklánějící se nad úzkým řídicím panelem. Sluší jim to i zezadu, myslel si, zadečky jako dva kmíny a jak se k sobě tulí... V životě si nepřipadal tak tlustě.

Robin přikývl. "Možná nečekali na bezprostřední ohrožení. No, ale my musíme dolů a doufat, že nám nechali kapku paliva."

"A když nenechali?" Lippy zatrnul. Co pak? Budou z nás vězňové, čekající na popravu?

"Někde tady zůstalo dřevěný uhlí, po majitelích," odpověděl Robin vážně. "Tak si snad postavíme parní stroj."

Na letišti vytrvale běhali dva obrovští psi, vyli, chraptěli a v řídkém vzduchu se zalykali.

"Zastřelíme je?" zeptal se Kryštof nejistě. V lehkém skafandru z lodi měl dost pohodlí pro nohy a poprvé cítil, že se *začíná* hojit.

"Ne, nemají chuť útočit," řekl Robin s jistotou. Vedl je do šeredné montované haly, která sloužila současně jako místo přivítání, ranních kontrol a třídění vězňů. Ticho, pusto, prach... A v koutě kontejnery s palivem. "Neubylo jich. Čím sakra odletěli?" zašeptal Robin. "Podívám se ještě do centra kontroly. Mají tam zařízení na vyhledávání uprchlých vězňů nebo těch, co zabloudili ve štolách."

Mlčky ho následovali ponurou chodbou, potom mu společně koukali přes rameno. Na monitoru se objevovaly nepravidelné skvrnky pulzující zeleně, ale když si je Robin přiblížil a prohlédl, měly docela jiný tvar než lidská postava. "Krokodýli a krysy," vysvětlil. "V dolech ani ubytovnách jinak není živá duše. Zkusím ještě povrch, i když tam se trvale žít nedá..." Na povrchu nenašel nic kromě psů, které už potkali. Pusto, ticho.

Kryštof si odkašlal. "Poslyš, byly tady ženské? Myslím jako vězeňkyně."

"Jo, měly zvláštní tábor. Vařily* šily a praly. Proč?"

"Napadlo mě, že je Tyolc všechny odvedl. Někam jinam. Že se rozhodl založit nový... národ. Novou společnost."

"Neměli čím odletět," namítl Robin.

"Řekl jsem odvedl," zdůraznil Kryštof. "Víš, já ho znám.

Chodil jsem na jeho přednášky. Tyolc mohl vytvořit prostor tam, kde žádný nebyl."

Lippy si zaťukal na čelo. "Jasně, vědce, ale i na taková kouzla potřebuješ nějakou energii! Jako na otevření deformovaných prostorů při letu."

"Jistě. Měli tady přece elektrárnu," pravil klidně Kryštof.

"Stačila tak akorát pokrýt spotřebu." Robin na Kryštofa hleděl tázavě, ale s nadějí. On tedy Tyolcovi fandil!

"Tyolc věděl, jak v jaderné elektrárně využít záření," řekl Kryštof. "Z jeho knihy to vyplývá úplně jasně. Nemusel páchat ty trapné okliky přes teplo a kdovíco, aby zachytil aspoň zlomek vznikající energie... Origové to dokážou taky, ale drží informace pod pokličkou, mají za lubem výrobu nějaké hnusné zbraně, na kterou obyčejné nukleární bomby nestačí! Tyolc mi to jednou povídal, už je to dávno..."

"Odešli, aby si udělali lepší svět?" Robin vykročil k polici v koutě. Ležela na ní kniha.

"Ukaž!" Kryštof mu vzal tenký svazek z rukou. "Sakra, jak ji sem dokázal propašovat?"

"Co je to?" vyptávala se Ajen.

"Boris Tyolc: Bezpečná je smrt," přečetl Robin.

"Zvláštní název pro vědeckou práci!" Ajen udiveně zakroutila hlavou. Kryštof jí knihu podal. Zalistovala v ní a úžasem otevřela pusu. "No tohle!"

"Není to vědecká práce," řekl Kryštof. "Je to sbírka veršů. Já se o tom nezmínil?"

Loď, zahalená clonou, se líně vznášela na oběžné dráze Gervamy. Pozorovatel dolaďoval obraz, aby byl pro velitele Noia dokonale ostrý. "Je to ten pašerácký člun, pane! Něco nakládají."

"Palivo. Muselo jim dojít," řekl Mamelat Noio, "je to malá loď. A naši dozorci pěkně spolupracují! Neříkal jsem to?"

"Říkal," přisvědčili sborově pilot, pozorovatel a kapitán vojenského doprovodu.

"Vyčistíme to tu," rozhodl Noio. "Čert ví, co mají v úmyslu. Co kdyby chystali válku?"

Jeho muži se nuceně zasmáli. Každý ví, že Origové jsou pro mír. Origovský mír. V dějinách, i v těch krátkých, které následovaly po Potopě, se už taková období vyskytla, ale Origové se o ty dějiny nezajímali.

Robin koutkem oka zaznamenal naléhavé rudé zablikání, otočil hlavu a objevil neznámý, nově instalovaný počítač. Byl v tomhle centru mockrát, pan Poggi si ho brával k ruce, když potřeboval upravit údaje v oficiální paměti Tábora Gervamy, ale na tenhle stroj si nevzpomínal! A teď ta mašina evidentně něco provádí, ale co?

Lippy zastavil nakládání, kovové páky jednoduchého robota strnuly. "Zapni vnější obraz! Zaměř se nahoru," radil, "to je ono. Co to... No nazdar."

Kryštof odložil psí konzervu, psi zvedli čumáky a zavyli.

"Střílejí na nás z lodi," řekla Ajen, jako by tomu nemohla

uvěřit. "Bastardi mizerní. Vždycky musejí vyhrát?" Objala psy kolem krků, hleděla nahoru, jako by stropem viděla ty hnusné vítězné ksichty Origů.

Mamelat Noio konečně odtrhl pohled od monitoru. Hotovo, spáleno. Výborně. Báječně. Toho potrhlého génia Tyolce je škoda, ale však my ty objevy uděláme také, o něco později, nevadí, máme času dost. I Robina z Qin'omu je škoda, určitě u něj ještě byla šance na převýchovu... Co naplat. Jedeme domů.

Ajen otevřela oči a zauvažovala, jestli se octla v nebi nebo v pekle nebo někde ještě jinde. Co takhle stěhování duší? Třeba budu pro změnu bohatá... /

"Ahoj," řekl někdo. U její postele seděl svraštělý stanic a uculoval se - skoro by řekla, že chlípně. "Ty asi nebudeš chtít předvádět striptýz, co? Takhle hezkou holku tady žádnou nemáme!"

"Myslela jsem, že po převtělení budu mimino!" Zmateně se posadila. Neútulná místnost s lůžky v řadách, šedo, prach. "Kde to jsem?"

"Na Gervamy přece. Robin povídal, že tě mám nechat spát. Přechod do jinorozměrného světa bez přípravy dá organismu zabrat!"

"Robin? Kde je? Co dělá?"

"Všichni jsou v práci. Stavíme loď, ohromnou loď, řekl bych archu," pochechtával se stařík. "Mně se tahle planeta nelíbí a krom toho sem Origové co nevidět začnou lifrovat další várky zločinců. Vsaď se!"

"Nevsadím," řekla unaveně. "Co ty střely? Výbuchy? Bomby nebo co? Pálili po nás jako vzteklí."

"Zachytili jsme většinu energie," prohlásil chlubivě. "Je to docela snadné, jen přijít na ten vtip. Něco jako solární baterie."

Ajen si konečně poskládala informace do srozumitelného obrazu. "Vy jste docent Tyolc."

"Boris Tyolc," opravil ji.

"Co jste udělal se psy?"

"Cože? Aha, čoklové bývalého velitele... Pustil jsem je ven."

"Bývalého velitele? Teď tomu tady velíte vy?"

"Pochopitelně."

Zaúpěla. "Jak asi vypadá diktatura básníka?"

"Vlastně už to tu jednou bylo. Za starého Říma," pravil zamyšleně. "Já jsem lepší. Tedy lepší básník." Zasmál se. Asi to měl být vtip. Ale Ajen na něj hleděla nepřátelsky a nebylo jí to k smíchu. "Neboj se," řekl vlídně. "Robin bude můj osobní rádce. A osobní strážce. A žák. Možná i nástupce. A tebe budou všichni milovat, budeš naše hvězda!"

"Vážně?" zeptala se a zkusila na něj udělat oči, jenom tak zlehka. "A proč vlastně je smrt bezpečná?"

Vědec, básník, diktátor (a tak trochu další Noe) Boris Tyolc zjihl a opatrně jí políbil konečky prstů. "Proč by nebyla? Nebezpečný je život."

ilustroval Jan Hora